

Vzameš telo kot razgibano platno

To je zgodba o tem, kako se je na levi roki fotografinke Tine pojavila še kar velika tetovaža. Tatu si boš dala narediti? Aha. A k'?' Ja – ja. A tak taprav ... tak, ki potem ne gre več dol? Tak, ja. Pri Tavčiju na Bledu, amaterskem igralcu, gorskem reševalcu, plezalcu, glasbeniku, očetu ... Ki ima Tavči vegan cafe? Tudi. Veš, da me zanima, kako je videti, kadar Sašo Dudič - Tavči tetovira.

IGOR KAVČIČ

Tetoviranje je trajna oziroma stalna telesna poslikava, izdelek se imenuje tatu (tattoo) oziroma tetovaža. Izraz tetoviranje izhaja iz samoanščine, tat(a)u pomeni risati oziroma označiti. Danes je to nanašanje barve z vbodi v globlje kožne plasti ali pod njo, drugače okrasitev kože z resničnimi ali izmišljenimi podobami, ornamentami, liki ... Tako preberem na Wikipediji. In da je sodobna tetovaža trajna okrasitev kože na način, s katerim se z iglo pod kožo vnese črnilo.

»Včasih te življenje preizkuša v več smeri in ti prisili tudi kakšno kľofuto, da se strezniš, pogledaš vase, se ustaviš in začneš znova. To se je zgodilo meni. In hotela sem nekaj, kar me bo dvignilo, držalo pokonci in bo samo zame in samo moje,« svojo odločitev, da si s tetovažo oplemeniti levo roko, pojasnjuje Tina iz Glasove redakcije. »Zakaj k Tavčiju? Ker so me vsi tetovatorji v Tattoo studiu Tavči 'sezuli'. Ko sem jih odkrila, sem vedela, da bo moj prvi tatu naredil Sašo, ker mi je njegova abstraktna motivika fenomenalna. In ker sem se počutila dobro in sem jim zaupala. Za zaupanje rabim čas, tokrat sem takoj vedela, da je to – to.«

Prava tetovaža na pravo kožo

Da je v zadnjih letih interes za tetoviranje močno porasel, dokazuje že čakalna vrsta pri tetovatorjih. V studiu Tavči, kjer sicer deluje več tetovatorjev, se velja prijaviti na termin že nekaj mesecev prej. Tina pri Sašu v marcu za sredino junija. V prijetnem vzdušju studia jo opazujem v polležečem polo-

žaju (kot pri zobozdravniku) z iztegnjeno levo roko k Sašu, ki s strojčkom riše po njej. Pri tem si ogleduje prej zrisan motiv na tablici in ga suvereno prenaša na Tinino kožo. Naredim nekaj fotografij in razmišljam, kaj ga bom vprašal, ko konča delo.

Ko pride odrasel človek k vam, da bi mu izdelali tetovažo, ga pogledate in vprašate, ali je prepričan? »Daleč od tega. Tetoviranje je danes postalo nekaj povsem družbeno sprejemljivega. Morda povprašam najstnika, ali je res prepričan o tem. Predvsem zato, ker je postalo popularno, da se tetovira najprej na dele telesa, ki se vidijo, in ne tako kot včasih, ko so se tetovaže delale najprej tam, kjer se jih je dalo skriti,« pojasni Sašo; da v njihov studio prihajajo stranke različnih starosti, od delavcev do odvetnikov in zdravnikov, pri čemer so enakovredno zastopani moški in ženske.

Pove, da stranke največkrat pridejo po priporočilu drugih, češ prijatelj je rekel, da dobro delaš. To je seveda dober podatek, še pomembnejše pa je, da stranka ve, kaj posamezni tetovator dela, kakšen je njegov likovni slog, ki bi seveda čim bolj ustrežal željam naročnika. »Stvari, kot sta na primer kvaliteta in higienski pogoji, morajo v uradnem tatu studiu tako ali tako 'štimiti',« je prepričan mojster tetovaž, ki ob tem omenja še en problem: »Danes na internetu lahko vidite na stotine svežih tetovaž. Te so že lahko videti zelo dobre, zahtevne v detajlih, saj poleg sposobnosti tetovatorja tudi sodobna tehnična oprema omogoča marsikaj, ampak preko biologije vendarle ne moremo. Tetoviranje

je vstavljanje tujka v kožo, ki je živ organ. Končni rezultat je zato odvisen tudi od lastnosti posameznikove kože. Ko naredim linijo na kožo, v osnovi deluje zelo ostro in tanko, že med samim celjenjem pa se ta lahko recimo za pol milimetra razširi. Na tetovažo vplivajo tudi sonce, staranje kože in podobno. Marsikateri primer tetovaže na spletu še nima 'v računu' vseh teh dejavnikov, ki bodo vplivali nanjo. Dejstvo je, da je tetovaža zaključena, ko je koža zaceljena.«

Tetovaža se v povprečju celi en mesec. Ko se povrhnjica odlušči oziroma se zamenja, potem koža spet potrebuje nekaj časa, da dobi prožnost in se tetovaža lepo umesti v drugo plast – usnjico. Sašo se po mesecu dni vedno sliši s stranko, da ta ob morebitnih spremembah pride tetovažo ponovno pokazat in se po potrebi opravi jo popravki.

Freedom (svoboda) pri petnajstih

Tetovaža, ki jo že dober mesec nosi Tina, je unikatna. »Vsi motivi, ki jih delam, so edinstveni, saj jih nikoli ne ponavljam,« pove Sašo; da ga vedno bolj privlači velike tetovirane površine, še posebno črne risbe, brez izrazitega ozadja: »Telo vzamem kot razgibano platno in poudarim stvari, ki jih želim poudariti, in skrijem tisto, kar želim skriti. Tetovažo vselej vodim v smer, ki je meni in mojemu načinu dela v prid.« Na vprašanje, ali je v njih mogoče razbrati njegov način razmišljanja, njegovo osebnost, priznava, da je v vsaki tetovaži viden njegov pečat. Risar na papir, slikar na platno, tetovator pa

svoj značaj vtisne na telo.

Na hodniku pred vstopom v atelje je na stenah opaziti številne nagrade iz različnih konvencij tetovatorjev doma in v tujini. Prve so iz leta 2013. Kdaj se je začel ukvarjati s tetoviranjem? »Tetovaže so mi bile od nekdaj privlačne. Ded je imel neke tetovaže na temo JLA. Star sem bil 15 let, ko sem si dal narediti svoj prvi tatu. Tetovator je vztrajal, da je poleg eden od staršev, sicer ne bo delal. Mama je bila tako nekaj časa poleg.« Vprašam, za katero tetovažo gre, pa mi Sašo takoj odvrne, da je ni več, da pa je pisalo freedom. Zdi se mi, da ga beseda freedom (svoboda) določa tudi sicer kot osebnost, kot človeka. »Morda me res. Ampak tista tetovaža je bila res preprosta, taka iz najstniških let, ki sem jo kasneje prekril, ker sem tetoviral večje stvari.

Nekdo ga je imel za Tavčarja

Sašo Dudič, ki je seveda izjemno likovno nadarjen, je tudi svoje prve tetovatorske poskuse opravil na sebi. Po nogah ima prve zametke, danes v šali pravi, da se vidi, da so bili prvi. Nekoč sta s prijateljem naredila »mašinc« za tetoviranje, in ko se je to razvedelo v družbi, je že dobil nekaj prošenj za tetovaže. »Potem sem spoznal punco, katere oče je tetoviral, in sem toliko časa prosil, da me je vzel v uk. Naučil sem se osnovnih prijemov in tako je šlo potem naprej. Pred desetimi leti sem se začel temeljiteje posvečati tetoviranju,« pojasnjuje Tavči. Ne, štel ni nikoli, koliko jih je naredil, poudarja pa, da je v nekem trenutku dihal, spal in nasploh obstajal

s tetoviranjem. Ni mu bilo pomembno, koliko jih naredi, ampak da jih lahko dela.

Kdo tetovira tetovatorja? »Ne vem, kdo tetovira tetovatorja, lahko povem, kdo tetovira mene. Preden sva s Simonom, ki tudi tetovira, dobila najinega Lovra, sva veliko potovala po svetu in tetovirala. Obratno so tudi nama izdelovali tetovaže drugi tetovatorji.« Tetovaže si »izmenjujejo« tudi na konvencijah, njegova zadnja pa je sicer iz letošnje pomladi. Sašo recimo ne tetovira motivov, ki imajo sovražno osnovo, recimo kljukastih križev ali česa podobnega, ima pa rad aktivistične motive, povezane s pravičnostjo in naravo, katere velik ljubitelj je. »Se mi zdi, da moraš čutiti ... Ah, ne bom filozofiral, zdi se mi, da moraš enostavno verjeti v to, kar delaš. Če imam do nekaterih motivov odpor, jih ne delam. Seveda včasih kakšnega naredim iz podjetniških nagibov, je le vsak mesec treba imeti za najemnine, a obstajajo meje, čez katere ne grem.«

Nobeno sodobno orodje za pridobivanje informacij ne odkriva imena Tavči. »Ah, to je precej hecna zgodba, a taka pač je. Nekdo je nekoč že dolgo tega mislil, da se pišem Tavčar in me je v nekem trenutku poklical Tavči, pa sem od takrat naprej ostal Tavči.« (smeh)

To je postal Sašev vzdevek, čeprav v njegovem »vesolju« nikoli ni bilo nič tavčarskega. Ko je odprl studio, si ni izmišljeval nekih novih imen, Tavči pa je ostalo tudi, ko se mu je pridružila Simona. Tavči je tudi ime lokala z vegansko prehrano, ki ga vodi. Ta je bila najprej cafe, da bi stranke lažje počakale na tetoviranje, kasneje pa je oba vegana navdušila tudi ideja za restavracijo.

Igra, piše, pleza, poje ...

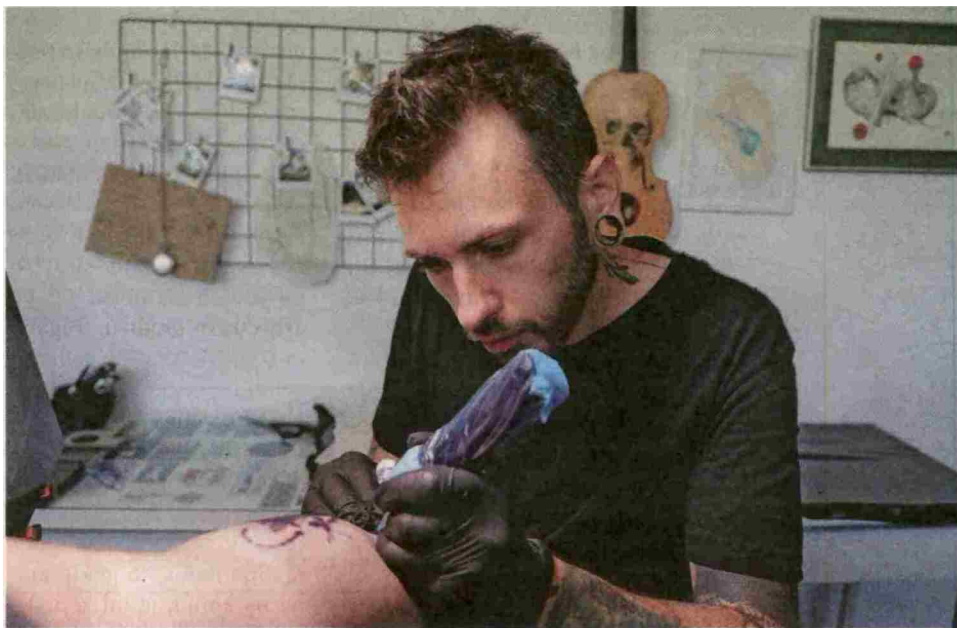
Tokrat opisujemo le eno zgodbo Saša Dudiča, a jih ta lahko iz rokava potegne še nekaj. Da marsikaj dela, pravi. Prvo ga je zasvojilo ljubiteljski gledališče, že od mla-

dih let igra v Gledališču Toneta Čufarja na Jesenicah – sicer izhaja iz Hrušice, z družino pa živi v Žirovnici – kjer sta s kolegom Gregorjem Robičem napisala in odigrala komedijo Fetiš na puter in zanjo prejela nagrado matiček na lanskem Linhartovem srečanju. »Napisal sem še eno besedilo in z Vidom Klemencem se že ukvarja z njim, poklicali pa so me tudi za novo predstavo, ki jo bomo v prihodnji sezoni igrali v GTČ.«

Kot plezalec in velik ljubitelj gora je tudi član Gorske reševalne službe z izpitom za vodnika, igra kitaro in je pevec jeseniške skupine Teodore, letos pa se je kot ambasa-

dor pridružil tudi akciji NIJZ Nisi okej? Povej naprej, v kateri gre za razbijanje stigme, ozaveščanje mladih, da povedo za svoje psihične probleme, jih nekomu zaupajo in tako pridejo do prave strokovne pomoči. »V projektu sem razgalil tudi sebe in svoje probleme, ki sem jih imel v najstniških letih, a če gre za pravo stvar, s katero lahko pomagam drugim, sem seveda zraven,« pove Sašo Dudič - Tavči, ki prosti čas preživlja v krogu družine.

Naj se vrnemo na začetek. Po mesecu dni je Tina na tetovažo morda še lepša, kot je bila. »So tetovatorji in so umetniki. Sašo je oboje,« pravi Tina.

Sašo Dudič - Tavči, osredotočen na svoje umetniško delo / Foto: Igor Kavčič

Natančnost in popolnost / Foto: Igor Kavčič

Njena in njegove tetovaže. Ne primerjava, zgolj potrditev.

/ Foto: Igor Kavčič